

[Gustav Pedersen.]

ver, man normalt har Pligt til at opgive som Aktiver i skattemæssig Henseende, idet man ogsaa skal opgive Smykker, Indbo og andre Ting, som er en Del af Hjemmets Inventar, derunder selvfølgelig ogsaa Tæpper samt Pelsvarer o. lign. Det er naturligt at tage saadanne Ting med i den Opgørelse, der nu skal foretages, ikke mindst fordi man under normale Forhold kun køber Ting af denne Art til virkelig personligt Forbrug, medens utvivlsomt Angsten for at blive hængt op paa at have opgivet for lidt til Skattemyndighederne har foranlediget, at slike Genstande i disse Tider i vid Udstrækning er blevet anvendt som Kapitalanbringelse. Folk har købt saadanne Ting ikke for at bruge dem, men for ved senere Lejlighed at realisere dem og saaledes faa Værdierne frem, eller ogsaa har de paagældende købt saa uforholdsmæssig meget af disse Ting, at der ikke er nogen Rimelighed i, at de ad denne Vej skal kunne skjule en Del af deres Indtægter.

Det foreliggende Lovforslags Bestemmelser skulde for hele den Del af private Menneskers Aktiver, der er opført som Tilgodehavende hos en eller anden, være nogenlunde effektive som Kontrolforanstaltning. Der skulde saaledes ikke være megen Mulighed for i Formueopgørelsen at komme uden om at opføre Tilgodehavender, man har i Form af kontante Pengesedler, Tilgodehavender i Banker og Sparekasser, i Obligationer eller Aktier, i særlige med Henblik paa et Tilfælde som det nærværende indbetalte Forsikringsbeløb, Gældsbreve el. lign. Der skulde være nogenlunde Kontrol med alt, hvad der findes paa disse Konti.

Selvfølgelig er der ikke noget, der er helt fuldkomment, og det kan dette heller ikke være. Der er først og fremmest de Beløb, der er saa smaa, at de ikke kan have Interesse i denne Forbindelse, og dernæst kan der maaske et eller andet Sted være en Kontrolforanstaltning, der ikke kan blive effektiv til 100 pCt. Men saa langt, som det er menneskeligt muligt, vil jeg tro der herigennem skulde være Kontrol med alle Formuer, der er tilgodehavende Penge paa en eller anden Maade.

For Sedlernes Vedkommende sker det, som allerede meddelt i Ministerens Forelæggelsestale, igennem en Annullering af samtlige Sedler, saaledes at de er værdiløse efter Kontrolldagen. Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at de Beløb, der indvindes ad denne Vej, ikke vil være saa store, som Folk i Almindelighed antager. Jeg tror nok, at man har anset det, der er hamstret i

kontante Pengesedler, for at omfatte betydelig større Beløb, end der er Tale om i Virkeligheden. Naar vi tager i Betragtning, at Nationalbankens Seddelomløb den 30. Juni var 1 241 Mill. Kr., og betænker, at en ikke ringe Del af dette Beløb er Kassebeholdninger i Banker, Erhvervsvirksomheder, Forsikringsselskaber og andre Institutioner, og at en anden Del er de nødvendige Midler, som skal være til Stede for at klare den almindelige Vareomsætning, og at en tredje Del sikkert allerede er forsvundet — der maa regnes med, at der er forsvundet betydeligt mere gennem de sidste Aaringer end under normale Forhold —, saa bliver der jo ikke saa forfærdelig mange Hundrede Millioner tilbage til den egentlige Hamstring. Det er yderligere sandsynligt, at noget af den hamstrede Seddelmængde allerede er afviklet og placeret paa anden Maade. Men det er klart, at hvis man skal til Bunds, maa man tage Seddelhamstringen med, og derfor er det rimeligt, at denne Seddelombytning skal finde Sted.

Man kan saa diskutere, om det Beløb, der er fuldkommen fri for Notering, nemlig de 100 Kr., er et passende Beløb eller ej. Det vilde være farligt at have et alt for stort kontrolfrit Beløb paa dette Omraade. For Banker og Sparekasser gælder det, at Anmeldelsespligten er sat til de 500 Kr. Her maa jeg gøre opmærksom paa, at hvis man gik længere ned, er det sandsynligt, at Administrationen vilde blive sprængt. Der er ingen Tvivl om, at alene det at gaa ned til 500 Kr. vil betyde, at Banker og Sparekasser og de Institutioner, der derefter skal behandle Anmeldelserne, vil faa en overordentlig omfattende Opgave. Nu kan selvfølgelig et Menneske, der har flere Konti paa under 500 Kr., have et ikke helt lille Beløb, der ikke kommer under Kontrol, men jeg tror dog, jeg tør sige, at det, der kan være Tale om her, ikke er en Sum, som vil svare til det, det vilde koste at føre alle Sparekassekonti ind under Anmeldelsespligten.

For Aktier og Obligationer er Sagen forholdsvis simpel, naar det drejer sig om Papirer, der er noteret paa Navn, herunder naar en Kreditforening, eller hvem der udsteder Obligationen, er i Stand til at opgive Navn o. s. v. til de Myndigheder, der skal bruge dem. Derimod har der været et Problem med det, man kalder Ihænderpapiere, altsaa Papirer, som man køber uden at skulle opgive noget Sted, hvor man har købt det, eller uden at Navnet har skullet noteres paa dem. Jeg tror imidlertid, at de Foranstaltninger, der er truffet her, skulde